

mission

Kyrkorna växer i Sydostasien

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.finskamissionssallsskapet.fi
fms@finskamissionssallsskapet.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@
finskamissionssallsskapet.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin
tfn 020-7127 265

Redaktör:

Joanna Lindén-Montes
ISSN 0357-296X
154. årgången

Missionspedagog
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 020-7127 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**
Carre Lönnqvist
tfn 020-7127 263

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 020-7127 266

Informatör
Joanna Lindén-Montes
tfn 020-7127 264

Byråsekreterare (tf)
Ingrid Björkskog
tfn 020-7127 282

På pärmen: Den goda herdens församling sprider glädje och hopp till barnen i byn Krus. Församlingen växer varje år. Foto: Joanna Lindén-Montes

Marika Björkgren-Thylin
chef för svenska sektionen

LEDARE

Mission – den globala kyrkans vardag

En av de frågor som man får brottas med då man jobbar med mission är förhållandet mellan förkunnelse och praktiska hjälpinsatser. Om man diskuterar frågan med kolleger, understödare och församlingsarbetare är de flesta eniga om att både förkunnelse och tjänst behövs. Det sägs att en tro som inte tar sig uttryck i en vilja att hjälpa sin nästa är död och att goda gärningar utan förklaring inte kan leda till någon djupare förståelse av kristendomen. I teorin är man alltså ense. Men i praktiken går åsikterna om missionsarbetets utformning ofta starkt isär.

Finska Missionssällskapet har sedan många år tillbaka en årlig Utjämningskampanj som fokuserar på utvecklingssamarbete och på att förbättra levnadsförhållandena i u-länderna. Som ett alternativ till Utjämningskampanjen har sällskapet nu också lanserat kampanjen Jag tror, som stöder evangelisation och församlingsarbete.

Speciellt inriktar sig Jag tror-kampanjen på områden där det finns mindre än 10 procent kristna. Som en följd läggs fokus ofta på Asien där de kristnas antal i de flesta länder ännu är mycket lågt. Årets kampanj stöder kyrkor och församlingar i Thailand och Kambodja. I båda länderna rör sig andelen kristna mellan 1 och 2 procent. De lutherska kyrkorna i länderna är små, men växande. De förkunnar frimodigt evangeliet i en övervägande buddistisk omgivning, men har också ett uppskattat diakoniarbete.

I de flesta av världens länder gör man inte samma strikta uppdelning mellan andligt och kroppsligt som i vårt land, utan ser det som en självklarhet att kyrkan ska möta människans olika behov som en helhet. Mission är den globala kyrkans vardagssyssla och då är det naturligt att det ingår både predikan och tjänst i uppdraget. Då vi delar detta uppdrag med lokala samarbetskyrkor och medarbetare i olika länder är det givet att vi handlar på samma sätt. Framför allt försöker vi nå dem som ännu inte har hört budskapet om Jesus Kristus, men samtidigt vill vi göra Guds kärlek konkret genom praktisk hjälp.

Innan vi vädrar starka åsikter om hur missionsarbetet borde utformas, borde vi påminna oss om att de som sysslar med mission – både de som betonar förkunnelsen och de som betonar den praktiska hjälpen – består av människor som drivs av en genuin önskan om att göra sitt allra bästa för andra människors väl, såväl deras andliga som deras materiella välmående. Utifrån sin kallelse, sina kunskaper, talanger och erfarenheter väljer de att fokusera mera på någon aspekt av missionsarbetet, men mission är det hur som helst om de styrs av en önskan att göra Guds vilja känd i världen.

Marika Björkgren-Thylin

*"Låt Kristi frid råda i era hjärtan,
den som ni kallades till
som lemmar i en och samma kropp.
Visa er tacksamhet."*

Kol. 3:15

>> Sällskapets personal besökte Pakistan

Aamir Khan, rektor vid institutet för bibelkorrespondenskurserna, visar sina utrymmen. Foto: Ben Westerling

Regionchef Ben Westerling besökte Pakistan i mars för att bekanta sig med Peshawar stift i provinsen Khyber Pakhtunkhwa. Rolf Steffansson, direktör för utrikesarbetet och Anni Suhonen, tidigare koordinatör för arbetet i Pakistan, följde också med på resan.

Finska Missionssällskapets utsända besökte kyrkans utvecklingsprojekt och församlingsverksamhet i Peshawar, Risalpur, Nowshera, Mardan och Tank. Gruppen bekantade sig också med institutet för bibelkorrespondenskurser.

Syftet med resan var att stärka partnerskapet mellan Finska Missionssällskapet och Pakistans kyrka. Peshawar stift, som grundades 1980, har idag omkring 100 000 medlemmar. Kyrkan har sammanlagt 8 stift.

>> Nytt program för det kyrkliga arbetet

Finska Missionssällskapet har sammanfattat målsättningarna för det kyrkliga arbetet i ett nytt program. Dokumentet förklarar vad mission innebär i praktiken. "I programmet koncentrerar vi oss på det väsentliga, förkunnelse, kristen fostran och diakoni", säger Kari Salonen, chef för Finska Missionssällskapets kyrkliga arbete. Programmet kan läsas i sin helhet på våra nätsidor: www.finskamissionssallskapet.fi/materialbank

Finska Missionssällskapet satsar mera resurser på evangelisations- och diakoniarbete i länder där kyrkorna är i minoritetsposition. I Kambodja har den unga lutherska kyrkan startat ett elevhem i huvudstaden Phnom Penh som fungerar i anslutning till City Church-församlingen. Foto: Joanna Lindén-Montes

>> Finska Missionssällskapet medlem i Kyrkornas världsråd

Hielke Wolters är biträdande generalsekreterare för Kyrkornas världsråd med bland annat mission som ansvarsområde. Wolters besöker den tvåspråkiga missionsfesten i Helsingfors den här sommaren. Foto: Joanna Lindén-Montes

Kyrkornas världsråd antog Finska Missionssällskapet som sin samarbetsorganisation den 8 mars. Finska Missionssällskapets verksamhetsledare Seppo Rissanen säger att beslutet är ett viktigt erkännande.

"Ekumeniskt missions-samarbete har varit kännetecknande för sällskapet under hela dess historia, eftersom ekumenik och mission har ett nära samband. I missionsarbete är det ju fråga om hela Kristi kyrkas gemensamma vittnesbörd", konstaterar verksamhetsledare Seppo Rissanen.

De kristna kyrkorna lever i en kraftig förändringstid på olika håll i världen.

"Vi måste sträva efter att stärka samarbetet mellan kyrkorna i deras arbete för att förmedla budskapet om Guds kärlek, vilket är själva kärnan inom både ekumeniken och missionsarbetet", säger Rissanen.

Kyrkornas världsråd har 349 medlemskyrkor i 110 länder. Medlemskyrkorna representerar 560 miljoner kristna.

>> Ekonomin på väg att balanseras

Efter två år med ett rejält underskott är Finska Missionssällskapets ekonomi på väg att stabiliseras. Det goda resultatet uppnåddes tack vare testamentsintäkter. Inkomsterna från försäljningen av fastigheter bidrog också till det goda resultatet. Intäkterna från sällskapets ordinarie verksamhet uppgick till 31,7 miljoner euro, en ökning på 3,7 miljoner jämfört med året innan.

Sammanlagt 21,8 miljoner euro kanaliserades till Finska Missionssällskapets utrikesarbete förra året. Foto: Joanna Lindén-Montes

Mormor tar hand om Amir

Amir Ayalew har fått stöd av finländska faddrar via Finska Missionssällskapet i sju år. Han har mist båda sina föräldrar och bor numera hos sin mormor som är 66 år.

”

Det är viktigt för barnen att känna att de inte är ensamma i livet

Några döva pojkar lär sig träslöjd vid ett av kyrkans aktivitetscenter. Längst till höger Amir med sin mormor.

Amirs äldre bror, Leul, studerar till elingenjör på universitetet. Amirs mormor är stolt över sina barnbarn. Hon är nöjd över att Leul har möjlighet att få ett riktigt yrke och hoppas att Amir också ska få samma möjlighet.

Mormodern försörjer familjen genom att tvätta kläder åt andra och föda upp hönor till försäljning. Fadderstödet stärker familjens ekonomi. Bröderna och mormodern bor i ett anspråkslöst hus med bara ett rum. Enda lyxen familjen kostat på sig är en liten tv.

– Har vi tv hålls pojkarna hemma på kvällarna. Annars hänger de på stan och hamnar i dåligt sällskap, säger Amirs mormor.

De lokala myndigheterna väljer ut de barn som får hjälp via fadderarbetets olika projekt. Fadderarbetets personal gör hembesök och kontrollerar att informationen stämmer. Sedan godkänner de beslutet.

Annika Utriainen, missionär i Etiopien sedan 19 år tillbaka, är ansvarig för fadderarbetet. Hon sköter bland annat kontakten mellan barnen och deras faddrar i Finland och deltar i hembesöken. Annika njuter av barnens sällskap och tycker om att vägleda dem.

Närmare 70 av barnen har faddrar från Svenskfinland.

– Då jag påminner barnen och ungdomarna om faddrarna de har i Finland och att faddrarna stöder deras skolgång med bön och pengar blir de väldigt glada. Det är viktigt för dem att känna att de inte är ensamma i livet, säger Utriainen.

I städerna Dessie, Woldia och Kombolcha finns numera också aktivitetscenter där fadderbarnen, deras syskon samt vårdnadshavare kan delta i verksamheten. I staden Dessie är 90 fadderbarn med i centrets verksamhet. På centret får barnen lära sig träslöjd, metallarbete, handarbete och matlagning. Centret har också egna

trädgårdar där barnen får lära sig odla grönsaker.

För sju- till tolvåringar ordnas stödundervisning, så de ska klara av sin skolgång. Med jämna mellanrum ordnas hälsofostran och bibelklasser och det finns även sportredskap som barnen kan använda. På centret finns också en dusch, som många av barnen passar på att använda eftersom de inte har rinnande vatten hemma.

Eftersom många barn saknar skolböcker har man på centret gjort ett litet bibliotek och skaffat läroböcker som eleverna kan låna och använda. I biblioteket finns också vanliga barnböcker som barnen kan låna hem.

Barnen lär sig ta ansvar

En av verksamhetscentrens viktigaste principer är att lära barnen ta ansvar. Genom verksamheten vill man betona att allt arbete är värdefullt samt lyfta fram samarbete, aktivitet och betydelsen av egna initiativ.

Eftersom barnen på centret är i samma situation, alla har mist ena eller båda föräldrarna i aids, har de sinsemellan en stark sammanhållning.

– Då ett av barnens förälder nyligen dog, föreslog ett av de andra barnen att vi skulle ta med bröd och te och göra hembesök som är tradition då någon mist en anhörig. Närmare 40 barn gick på hembesök till barnet, som numera bor hos sin mormor. Fast barnen är små, kan de sätta sig in i de sörjandes situation, eftersom många redan mist en förälder och kanske snart upplever det på nytt, berättar Annika.

Etalemahu Eshetu vill öppna en egen butik.

>> Redo att klara sig själv

Etalemahu Eshetu har fått fadderstöd i fem år. Efter att Etalemahus pappa dog i aids blev hon och mamman ensamma kvar. En tid senare insjuknade även mamman och avled på sjukhus. Då mamman dött blev Etalemahu ensam kvar på sjukhuset. En av sjukhusets anställda kontaktade kyrkan, som ordnade så att Etalemahu fick bo hos en granne och fick komma med i fadderprogrammet. Tack vare fadderstödet kunde Etalemahu klara av hela sin skolgång.

Idag är hon myndig och planerar att försörja sig genom att öppna en liten butik. Fadderprojektet hjälper henne som bäst med att skaffa fram en lämplig byggnad.

Systrarna Meron och Tigist Hailesilassie, är 18 respektive 22 år. De har både mist sina föräldrar. Då de var yngre bodde de hos sin moster, men numera bor de på tu man hand. De har varit med i fadderarbetet i 12 år och fadderstödet har räckt till mat och skolgång för båda flickorna. Meron studerar idag till sjukskötare och Tigist har studerat ekoturism på universitetet. Hon är nu klar med sina studier och är inte längre med i fadderprojektet. Tigist jobbar nu i ett av stiftets kvinnoprojekt. Hon sitter med i projektets kommitté som har till uppgift att kartlägga vad kvinnorna kan göra för att förbättra sina utkomstmöjligheter.

– Det känns meningsfullt att kunna hjälpa andra kvinnor som behöver stöd, säger Tigist.

Text och foto: Britt-Helen Lindman

Systrarna Meron och Tigist Hailesilassie har fått fadderstöd i 12 år.

FADDERARBETET I NORRA ETIOPIEN

Finska Missionssällskapet driver fadderarbete tillsammans med den etiopiska Mekane Yesuskyrkan, som är en av världens snabbast växande lutherska kyrkor. Under fyra decennier har kyrkans medlemsantal ökat från 20 000 till över sex miljoner.

År 2002 inleddes fadderarbete bland barn som blivit föräldralösa på grund av aids i norra Etiopien. Fadderarbetet förverkligas i städerna Dessie, Woldia och Kombolcha. Målet är att ge föräldralösa barn grund- och yrkesutbildning, att stöda barnen i deras utveckling och ge dem en så normal barn-dom som möjligt.

Idag får 300 barn hjälp via fadderarbetet. Man hjälper dem med mat, hälsovård och skolgång. De flesta av barnen saknar ena eller båda föräldrarna. Om barnen mist båda föräldrarna försöker man ordna så att de kan bo hos någon släkting, syskon eller granne, för att få bo kvar i den miljö som är bekant för dem. Varannan vecka görs besök i den familj där barnet bor, för att kontrollera att barnet mår bra och behandlas väl.

Bli fadder!

Mer info om fadderarbetet finns på:
www.finskamissionssallskapet.fi/fadderbarn

Barnen lär sig sömnad vid aktivitetscentret i Woldiya. På bilden från vänster: handledare Tsehay Bogale, Christine Björkskog samt barnen Workenesh och Betelehem. Foto: Tsion Girma.

”Jag har proffsiga kollegor!”

Missionär Christine Björkskog utvecklar kyrkans aktivitetscenter för hjälpbehövande barn och unga.

Specialläraren Christine Björkskog, hemma från Larsmo i Österbotten, har nyligen anlänt till Dessie för sin andra arbetsperiod. Christine kommer att jobba med de tre aktivitetscenter som Etiopiens Mekane Yesuskyrka driver för barn och unga i Dessie, Kombolcha och Woldiya.

– Det känns bra att se att de unga som avslutat sin skolgång och fått sin examen har hittat egna inkomstmöjligheter och nu klarar sig själva. Framför allt känns det bra att se att de har en stark vilja att i sin tur hjälpa andra, säger Christine.

Christine bor bredvid synodens kontor i Dessie. Hon visar mig runt i sin bostad med hjälp av datorns webbkamera. Jag kan till och med se hurudan utsikt Christine har från sitt vardagsrum: gräsbeklädda kullar och träd. Efter regnperioderna kommer landskapet att grönska.

– Det bådär regn. Det finns flera områden här i närheten av Dessie som drabbas hårt om regnen uteblir. Många människor på landsbygden hotas då av hungersnöd. Vi hoppas på goda skördar.

Kunniga ledare

Christine har redan blivit bekant med ledarna från de andra aktivitetscentren i Kombolcha och Woldiya. Hon har också träffat perso-

nalen från kyrkans utvecklingsprojekt vid olika utvärderingsmöten.

– Jag har proffsiga kollegor. De kan verkligen sin sak! Kyrkan har ett omfattande utvecklingsarbete här och är respekterad i samhället.

På förmiddagen var Christine ute på stan för att köpa pysseltillbehör tillsammans med sin missionärskollega och granne Annika Utriainen, kontaktperson för fadderverksamheten.

– Målet med all verksamhet vid centren är att barnen ska utvecklas och få använda sin fantasi, säger Christine.

Verksamhetsentren stöder också barn med funktionshinder.

– En del döva barn och unga deltar i våra aktiviteter. Programmet och samvaron är viktig för dem, eftersom personer med funktionshinder ofta blir utanför i samhället.

De som vill kan också delta i andakter. Centren för samman barn och unga från flera religioner. Lyhördhet och respekt är därför viktigt.

– Muslimska och ortodoxa familjer accepterar att deras barn kommer till oss. De muslimska familjerna har accepterat att vi ger etisk fostran med Bibeln som grund.

Text: Joanna Lindén-Montes/Britt-Helen Lindman

Seppo Rissanen
skribenten är verksamhetsledare,
Finska Missionssällskapet

Tro och trygghet

Med orden jag tror kan vi uttrycka två motsatser. Vi kan dels visa på osäkerhet i mötet med olika åsikter: ”andra tänker så här, men jag anser att saker kanske förhåller sig på annat sätt”. Å andra sidan kan samma uttryck forma en tes gällande hur saker och ting egentligen förhåller sig: ”andra är av annan åsikt, men jag är säker på att jag har rätt!”.

Till den kristna tron hör båda dessa sidor. Tro bygger på Guds löften, som vi inte behöver tvivla på. Det här är den kristna trons kärna. Men samtidigt ser vi en värld som frustrerar oss på många sätt. Vi ser orättvisor, nöd och likgiltighet. Mitt ibland allt detta tvivlar vi på vår egen förmåga att göra gott och älska vår nästa. Det kärleksfulla liv som Gud tänkt för oss blir avlägset. Vi behöver mod och övertygelse för att kunna förverkliga det goda som Gud avsett för oss.

Tron på Guds kärlek ger oss trygghet. Tron ger oss samtidigt styrka att på ett mångsidigt sätt visa andra vad Guds kärlek betyder för oss. Trots det ska vi inte kritisera andra människors upplevelser och tvivel i trosfrågor. Deras synpunkter är lika äkta som vår egen övertygelse om Guds goda vilja. Var och en måste själv bli övertygad om Guds kärlek. Den trygghet som människan finner i sin tro kan sedan hjälpa henne att göra rätt beslut i livet.

Det vittnesbörd som Kristi världsvida kyrka bär fram bör alltid omfatta de här två synsätten på tro. Både en stark övertygelse om Guds kärlek, som vi ser i Kristi liv, död och uppståndelse, och samtidigt ett anspråkslöst vittnesbörd om hur Guds kärlek verkar i världen.

De kristna kyrkorna har många utmaningar framför sig, världen över. Samtidigt som människor närmar sig varandra genom olika flyttrörelser och utvecklingen av olika kommunikationskanaler, ökar motsättningarna mellan olika folkgrupper. Attityderna mot det som är annorlunda blir allt hårdare i våra samhällen. Hatfulla uttalandet finns överallt och leder ofta till våld människor emellan. Våldet i sig stärker de hårda attityderna. Det här är en farlig spiral. Vi ser också hur människor utnyttjas och misshandlas i världen. Människohandelns ökade marknadsandelar i den globala ekonomin är ett sorgligt exempel på det här. En människa kan fortfarande säljas och köpas, också för en liten summa pengar.

I det här läget är det alla kyrkors och kristnas plikt att fungera som starka samhällsaktörer i tron på att Guds kärlek gäller varje människa. Det är vår gemensamma uppgift att visa detta för våra medmänniskor genom ord och handlingar. I den här frågan måste vi vara säkra på vår sak. Jag tror, att varje medmänniska är värd Guds kärlek! Jag tror att också du är av samma åsikt, eller hur?

TAL
TUR

Ny bildserie

Lär dig mera om de lutherska kyrkorna i Thailand och Kambodja! Bildserien ”Jag tror” ger dig en inblick i våra samarbetskyrkors arbete. Se videon på våra webbsidor

www.finskamissionssallskapet.fi/jagtror

**att GUDS KÄRLEK
för oss ATT HANDLA**

Unga, växande kyrkor i Sydostasien behöver din hjälp. Stöd deras församlings- och evangelisationsarbete genom att ge en gåva till:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH
Märk inbetalningen: TRO13

Tillstånd: 2020/2012/2695 (Polisstyrelsen 27.9.2012), 2012/6893 (Ålands landskapsreg. 27.8.2012)

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET

**En liten men
viktig församling >>**

”Tron förändrade mitt liv”

En liten församling kan göra stor skillnad. Det vet Pich Chantrea, 22 år, som har vuxit upp på den fattiga landsbygden i Kambodja.

Pich Chantrea blir ivrig när han förklarar vad den kristna tron betyder för honom. Vi sitter i samlingsrummet vid kyrkans elevhem i Kambodjas huvudstad Phnom Penh.

– Jag kommer från en fattig familj på landsbygden. Jag kände ofta hopplöshet när jag funderade på framtiden i min by. Jag såg inga intressanta möjligheter, bara jordbruksarbete.

I 17-års åldern kom Chantrea i kontakt med Den gode herdens församling genom engelskaundervisningen som erbjöds i hans by.

– Till en början fokuserade jag bara på engelskan, men började så småningom intressera mig för den kristna tron. Jag började samtidigt be om framtidshopp och en god framtid.

Chantrea lärde känna en av kyrkans präster och fick hjälp med att ansöka om ett studiestipendium och en plats vid elevhemmet i Phnom Penh.

– Jag insåg att jag kunde studera till läkare. Det här fyllde mitt hjärta med hopp.

Vill förändra

Chantrea deltar ofta i andakterna som ordnas vid elevhemmet i Phnom Penh.

– Jag delar med mig av det jag lärt mig till mina studiekamrater på universitetet och till andra unga här vid elevhemmet. Jag vill att flera ska få lära känna Guds kärlek genom Jesus Kristus.

Chantrea har funnit styrka och trygghet i sin tro.

– Jag vet att Gud är god. Han tar hand om oss. När jag känner mig svag ber jag till Gud om styrka. Min tro har förändrat mitt liv.

Chantrea har studerat medicin i tre år och hjälper till med byutvecklingen i sin hemförsamling i byn Krus, ett par timmas bussresa från huvudstaden Phnom Penh. I framtiden vill han hjälpa dem som inte har tillgång till hälsovårdstjänster.

– Jag reser hem varannan helg för att hjälpa till med att utveckla de ungas färdigheter i Kampong Chhnang. Vi lär jordbrukarna att odla bättre och undervisar i hygien och hälsolära.

Chantrea vill påverka och förändra samhället i Kambodja.

– Jag har börjat studera internationella relationer vid sidan av medicinstudierna. Som politiker vill jag lobba för de fattigas rättigheter.

Det är kväll och solen har gått ner. Flåktarna har tystnat i elevhemmets samlingshall, som hastigt fylls av studenter. De stämmer sina gitarrer, delar ut sångblad, hälsa glatt på varandra. Dörrarna står öppna mot gatan och kvällsandakten börjar med rytmiska trumslag. Några ungdomar stannar till utanför, lutar sig mot sina cyklar och lyssnar till lovsången.

Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Insamlingen Jag tror stöder i år små, växande kyrkor i Sydostasien. Delta i insamlingen på www.finskamissionssallskapet.fi/jagtror

Chantrea har stöd av många andra unga i sitt arbete. Praktikanterna vid kyrkans verksamhetcenter hjälper till med allt från undervisning till diakoniarbete i byn Krus. Från vänster: Chea So Cheath, Prak Chanthan, Yin Raksmeay och Phong Sarath.

Jag tror, att Guds nåd är till för alla

Det kristna budskapet började spridas för två tusen år sedan på den första pingsten, kyrkans födelsedag. Kyrkans arbete fortsätter än idag, tack vare att människor som Chantrea delar med sig av det goda som de själva fått uppleva. Kambodjas evangelisk-lutherska kyrka har 151 medlemmar och två församlingar som verkar i landets huvudstad Phnom Penh och i byn Krus.

Kambodja är ett av världens fattigaste länder. Landet återhämtar sig fortfarande från de röda khmerernas skräckvälde 1975-79. Många människors liv skuggas fortfarande av folkmordet. Kyrkan förmedlar hopp och är en viktig resurs i samhället. Kyrkan stöder människorna i deras vardag genom att satsa på diakoniarbete och utvecklingsprojekt.

Pranee Saiyotha arbetar med kristen fostran. Här deltar hon i gudstjänsten vid det teologiska seminariet i Bangkok. Lilja Kinnunen-Riipinen leder utbildningscentret. Hon visar upp en del av det utbildningsmaterial som hon ansvarar för.

Teologisk utbildning: kyrkans motor i Bangkok

Pranee Saiyotha radar upp nytutgiven kristen litteratur och undervisningsmaterial i sitt arbetsrum. "Det här materialet kommer till användning i alla församlingar", säger hon stolt.

Pranee producerar undervisningsmaterial för kristen fostran vid Thailands evangelisk-lutherska kyrkas utbildningscentrum i Bangkok, Luther Seminary. Hon skriver, översätter och anpassar material för de lokala behoven. Böckerna som ges ut är mångsidiga och pedagogiska. Materialet används i olika klubbar, söndagsskolor och konfirmandgrupper.

– När jag var liten fanns Bibeln alltid framme på köksbordet. Min pappa visade stor omsorg om oss. Jag vill att andra ska få ta del av samma hållbara budskap och styrka, säger Pranee.

Pranee undervisar också vid seminariet, där hon är en av 16 lärare. Hon är starkt engagerad i kyrkans framtid.

– Utbildningen här är ett otroligt viktigt stöd för församlingarna på landsbygden. Studenterna deltar i evangelisationsresor, gör praktik i olika församlingar och lär av varandra.

Verksamhetsledare Lilja Kinnunen-Riipinen säger att utbildningen vid seminariet är avgörande för hela kyrkans framtid. Kyrkan växer speciellt bland bergsfolken och de olika etniska minoriteterna i Thailand. Just nu studerar flera lahu- och akha-språkiga elever vid seminariet.

Många av seminariets studenter kommer från familjer med få resurser på landsbygden.

– Utan stödet de får här skulle de knappast ha kunnat skaffa sig ett yrke. Det här är de fattigas kyrka, säger Kinnunen-Riipinen.

Trivs i slummen

Pranee bor i anslutning till Immanuel församling, i ett av Bangkoks slumområden, där hennes man Chandra Saiyotha arbetar som församlingspastor. Hon leder söndagsskolan, predikar i gudstjänsterna och fungerar som liturg.

– Som kristen har jag lärt mig att det allra viktigaste är att visa kärlek och medkänsla. Jag vill vara en god förebild. Så här förkunnar vi kristna bäst evangelium i vår omgivning.

Finska Missionssällskapet kampanj Jag tror stöder de lutherska kyrkornas arbete i Sydostasien. I Thailand är omkring en procent av befolkningen kristen. Thailands evangelisk-lutherska når ut till människorna i deras vardag genom barn- och ungdomsverksamhet, diakoni och evangelisation. Kyrkan har idag omkring fyratusen medlemmar.

Text och foto: Joanna Lindén-Montes

Livet fick en bättre riktning

Venezuelas största ursprungsbefolkning Wayuu, också känd som guajiro-indianer, har fått en bättre tillvaro i staden Maracaibo i Venezuela. Finska Missionssällskapets första utsända kom till området för 20 år sedan. Fadderprogrammet har utgjort en viktig del av arbetet.

Ett fadderbarn poserar med sina kompisar vid Martin Luther-centret i Maracaibo.

På centret får barnen en välling som består av havregryn, vatten och socker. Många barn kommer hungriga till skolan eftersom familjerna är fattiga.

Ar 1992 inledde missionärerna Virpi-Liisa och Pentti Mentu arbetet i förorten Etnia Guajiro tillsammans med venezuelanen Theodoro Darnotti. Tillsammans upprätthöll de en hälsostation och undervisade i förorten under ett mandelträd. Ett år senare hyrde de ett litet hus och verksamheten utvidgades bland annat med söndagsskola och bönegrupp. Invånarna fick också hjälp med att söka identitetsbevis och lära sig skriva och läsa. Arbetet rotade sig som en del av verksamheten inom Venezuelas evangelisk-lutherska kyrka.

År 1997 invigdes kyrkans Martin Luther-center på Etnia Guajiros bostadsområde. Vid centret finns numera bland annat ett kyrkorum, ett hälsovårdsrum, ett bibliotek och utrymmen för tvåspråkiga stödundervisningsgrupper. Utrymmena används aktivt av områdets invånarförening och gruppen Förortens mödrar. De senaste åren har centret också tjänat som nödinkvartering för familjer som blivit hemlösa på grund av störtregnen.

Stödundervisning och samarbete

Finska Missionssällskapet startade fadderarbete i området i januari 2002. Fadderstöd erbjuds från lågstadiet ända till studentexamen i tvåspråkiga undervisningsgrupper på spanska och wayuu. De andra barnen på området drar också nytta av den tvåspråkiga stödundervisning som ordnas inom ramarna för fadderarbetet.

Verksamhetscentrets lilla bibliotek används regelbundet av över 200 barn och ungdomar. Man försöker hålla söndagsskola två gånger i månaden. Under andra tider deltar barnen i verksamhet som ordnas i grannskapet av den långvariga samarbetsparten, den katolska organisationen Kristi missionssystrar.

Värnar om kulturen

Pastor Erdwin Delgado (52), som ansvarar för arbetet vid centret, har

lärt sig wayuu-språket och satsar på att forska i kulturen tillsammans med de lokala människorna. Varje år görs bland annat en traditionskalender, med ursprungsfolkens historia i Venezuela.

Gudstjänsterna i Dios Proverá-församlingen, som verkar vid centret, är tvåspråkiga. I den tvåspråkiga sångbok som församlingen har sammanställt är de flesta sångerna både på spanska och på wayuu-språket.

Den försvunna pojken kom hem

Wayuu-folkets sammanhållning har gjort ett djupt intryck på pastor Delgado. Som ett exempel på detta berättar han hur en av mormödrarna hade upptäckt en cirka treårig wayuu-pojke i smutsiga kläder intill den livligt trafikerade huvudvägen.

Mormodern fick reda på att barnet hade gått vilse och letade efter sin familj. Då ingen verkade veta någonting om familjen, tog mormodern pojken hem till sig, badade honom, gav honom mat och klädde honom i sina barnbarns kläder. Sedan tog hon kontakt med pastorn och människorna i invånarföreningen, sen startade man en intern informationskampanj bland folket.

Följande morgon klockan 10 fick pastorn ett telefonsamtal från en kvinna, som sade sig vara barnets mor. Hennes identitet fastställdes och familjen kunde återförenas. På det här sättet löste människorna en svår situation på rekordtid och visade hur värdefull även den minsta medlemmen är.

– Vi andra skulle ha mycket att lära av det här, konstaterar pastor Delgado.

Förr dog många spädbarn

När missionärerna Virpi-Liisa och Pentti Mentu inledde verksamheten på området fanns där nästan ingen service. Människorna bodde i bräckliga plåtruckel och ingen brydde sig om deras situation.

Invånarna i den fattiga förorten har byggt 50 nya hus med stöd av staten. Till vänster ett gammalt bostadshus.

– Många sjukdomar härjade och små barn dog. I byn fanns varken elektricitet, vatten eller skola. En stor del av människorna talade inte spanska, speciellt inte hemmamammorna. Till vår lilla hälsoservicepunkt strömmade mödrar med spädbarn i famnen. Mellan bostadsområdet och staden fanns en oändlig mängd skräp och avfall, minns Virpi-Liisa Mentu.

År 2012 är situationen helt annorlunda. På området verkar ett flertal olika kyrkosamfund och staten har satsat på skolor och hälsovård. Framför allt har människorna på området lärt sig att själva kräva de rättigheter som har garanterats dem i den förnyade grundlagen från år 1999.

Pastorn engagerar folket

För några år sedan vann man en stor seger: bostadsområdet togs med i staden Maracaibos officiella stadsplan.

– Gatubilden håller tydligt på att förändras, genom stadsutvecklingen, statens hjälp och invånarnas eget uppvaknande, berättar Delgado.

Pastor Delgado har berättat för människorna om deras rättigheter och uppmuntrat dem till föreningsverksamhet, bland annat till att grunda en invånarförening och att komma till tals med de rätta myndigheterna.

Med hjälp av statens program ”Från ruckel till hus” har man redan byggt över 50 nya hus på detta lilla bostadsområde, som nu bebos av 246 familjer. I samma hus kan det bo tre eller fyra familjer. Byggandet koordineras långt av invånarföreningens kvinnor, av vilka många också är ansvarspersoner vid Martin Luther-centret.

Leticia Montiel (49), som bor granne med kyrkan, visar de förändringar som har skett på bostadsområdet. Med sig har hon sitt barnbarn Leticia Gonzales Montiel (11).

Leticia är en av invånarföreningens aktiva ansvarstagare och kan i detalj berätta hur byggandet av husen framskrider.

– När någon familj har valts ut till förmånstagare i programmet, finansierar och levererar staten byggnadsmaterialet för huspaketet till platsen.

Människorna bygger sina hus själva med talkokraft under övervakning av en byggnadsingenjör.

– Staten betalar också lön till byggnadsarbetarna, men villkoret är att dessa måste vara medlemmar av samma lokalsamhälle. När huset är färdigt, inspekteras det och man överläter behövliga ägardokument till familjen.

Trots att mormodern Leticia ännu väntar på sitt eget hus, gläds hon över varje nytt hem. Målsättningen är att få området fritt från ruckel inom några år. Det flyttar dock oavbrutet in nya familjer till området.

Glöden i mormor Leticias ögon och stoltheten i hennes röst talar sitt eget språk, när hon presenterar den reparerade skolan, daghemmet och de nyligen färdigställda husen. Dessa kvinnor har tagit ansvar för sin egen och bostadsområdets situation och vägrar att passivt vänta på allmosor. Många av deras barn studerar vid universitet eller har redan utbildat sig till yrken, som deras föräldrar inte ens kunnat drömma om.

Text och foto: Katinka Käyhkö
Översättning: Håkan Taubert

Artikeln skribent, Katinka Käyhkö, studerade i Venezuela knappt ett år och utredde samtidigt Finska Missionssällskapets framtida samarbete med kyrkan.

Arbetet i Venezuela stöds av Nykarleby och Replot församling.

Ingrid Björkskog
skribenten är sekreterare
vid svenska sektionen

Förundran

Jag förundras ofta över hur Gud leder mig. Ibland märker jag inte av det och ibland är det helt tydligt. Men ofta är det först i efterhand jag ser hur Han har haft ett finger med i spelet. Jag vill berätta om en av fjolårets största händelser. Jag hade under en tid ofta funderat på vad som skulle hända efter min examen i teologi. Ibland med lite oro över ovissheten, men ofta nog med frid över att Gud har det i sin hand.

Emellanåt när Kyrkpressen kom, kastade jag en blick på lediga tjänster. Det fanns flera olika tjänster som jag kunde söka men eftersom jag inte var riktigt klar med studierna, valde jag att inte söka någon av dem. Jobbsökandet föll efter en tid nästan helt i glömska eftersom jag var så fokuserad på min slutsputt i studierna.

Under förra våren, eller var det till och med hösten innan, fick jag ett infall att jag skulle gå preliminärutbildningen i mission eftersom jag tänkte att det kan vara bra att ha den utbildningen i bagaget sen någon gång i framtiden. Att det sedan dök upp ett vikariat på Finska Missionssällskapet med sådana arbetsuppgifter jag kunde tänka mig ha, gjorde mig glad. Jag sökte tjänsten, men glömde faktiskt bort att jag hade gjort det.

Det var så mycket annat på gång och jag var på väg på en efterlängtd resor som belöning för att jag nästan var klar med studierna. Därför blev jag så förvånad när ett främmande nummer ringde mig under de första dagarna av min Greklandsresa och bad mig delta i en arbetsintervju. Tack vare teknikens underbara värld kunde vi göra arbetsintervjun redan nästa dag och bara några timmar senare fick jag ett annat samtal där man bad mig ge besked om jag skulle tacka ja eller nej.

Man kunde tycka att det var jobbigt att jag var bortrest och inte kunde förbereda mig för intervjun hemma, men nu när jag ser tillbaka på det ser jag att det egentligen var bäst så. Jag hann inte börja oro mig, utan fick lägga allt i Guds händer. I efterhand när jag ser tillbaka på den här processen ser jag helt tydligt hur Gud hade ett finger med i spelet. Jag hade också under en längre tid känt en dragning till Helsingfors. Och här är jag nu. Gud har inte slutat leda mig. Nej, tvärtom. Eftersom jag har flyttat och är på för mig nya områden får jag ännu mer förundras över hur Gud alltid finns där och leder.

KRÖNIKA

Maja Haikola

Stöd Paulinum prästseminarium

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i tidningen Mission, kontakta Finska Missionssällskapet svenska sektion, tfn 020 7127 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i slutet av september skall vara redaktionen till handa senast den 12 augusti.

Finska Missionssällskapet rf:s årsmöte

Plats: Pauluskyrkan, Sammattivägen 5, 00550 Helsingfors

Tid: lördag 8.6.2013 kl. 9.00

Granskning av fullmakter sker kl. 8-9 på mötesplatsen

1. Val av ordförande, sekreterare, två protokolljusterare och rösträknare
2. Konstaterande av mötets lagenlighet och beslutförhet
3. Godkännande av mötets föredragningslista och arbetsordning
4. Föredragande av verksamhetsberättelsen, bokslutet och revisorernas utlåtande
5. Fastställande av verksamhetsberättelsen och bokslutet samt fattande av beslut om beviljande av ansvarsfrihet för styrelsemedlemmar och verksamhetsledaren samt övriga ansvariga
6. Fastställande av verksamhetsplan och budget
7. Fastställande av medlemsavgifter
8. Val av styrelsemedlemmar i stället för de som står i tur att avgå och de som avgått
9. Utnämning av en valkommitté för val av följande styrelse
10. Val av två revisorer och två revisorssuppleanter
11. Förslag till utnämning av hedersmedlem
12. Ersättning för inkomstförlust till styrelsemedlem

Styrelsen 2.4.2013

Kvinnorna mår bättre i Tanzania

Utjämningskampanjen 2012 fokuserade på kampen mot fattigdomen i Tanzania genom att stöda kvinnors företagsamhet. Finska Missionssällskapets före detta missionärer säger att utvecklingen har gått framåt i landet.

Ulla-Stina och Carl-Gustav Henricson, bosatta i Helsingfors, har engagerat sig i Tanzania i drygt 40 års tid. Åren 1970-75 var paret utsända av Finska Missionssällskapet för att arbeta vid regionsjukhuset KCMC i Tanzania, Kilimanjaro Christian Medical Centre. Förra hösten bidrog de till Utjämningskampanjen genom berätta om sina erfarenheter i Vanda församling.

Ulla-Stina verkade i tiden inom folkhälsoarbetet vid sjukhuset i Moshi. Detta arbete byggde till största delen på mobila kliniker för mödrar och barn.

Ulla-Stina säger att kvinnornas ställning i Tanzania är ett viktigt ämne för henne efter åren bland mödrar och barn i byarna runt Kilimanjaro. Undernäring och barndödlighet var tyvärr vardag när hon arbetade i Tanzania på sjuttioalet. Mansdominansen ifrågasattes inte och kvinnan var mannens egendom.

– Men idag finns det exempel på hur kvinnorna i byarna klarar av att försörja sig och sin familj. De kan ge barnen en chans att gå i skola. Det här är ett hoppets tecken på att utveckling och utjämning är möjlig. Under kvällens samtal kunde vi tillsammans uttrycka vår respekt för alla de som trots att de har oddsen emot sig, ändå kämpar och ibland också vinner segrar, säger Ulla-Stina.

Carl-Gustav startade och ledde arbetet vid sjukhusets självårdsavdelning. Han byggde upp ett praktiskt självårdsprogram med hjälp av en amerikansk konsult.

– Fem år efter starten gav jag över ansvaret till min tanzaniska kollega Amos L. Gimbi, berättar Carl-Gustav. Idag hoppas Tanzanias lutherska kyrka på sponsorer för att kunna starta ett program för utbildning av arbetshandledare för hela kyrkan.

Nu är sjukhuset ett universitetssjukhus med bland annat läkarutbildning.

Ulla-Stina och Carl-Gustav Henricson har engagerat sig för Tanzania i över 40 år. Foto: Joanna Lindén-Montes (U-S) och privat (C-G)

Engagemang på Åland

Förra hösten besökte också Irja Adamczak Mariehamns församling för att berätta om Utjämningskampanjen och sina erfarenheter från Tanzania. Hon var med vid missionslunchen och gästade gruppen Mission och Diakoni.

Irja och hennes man Peter var missionärer i Tanzania åren 1966-1972 och 1996-2000. Irja träffade sin blivande man Peter i London under en förberedande språkkurs. Han skulle också till Tanzania för att jobba som lärare på en yrkesskola. Paret gifte sig och blev utsända samma år.

År 1968 startade Irja rådgivning för kvinnor och barn under fem år tillsammans med en sjuksköterska från USA. Irja grundade också en lekskola för barnen till lärarna på yrkesskolan där Peter jobbade.

– Varje gång samlade lekskolan 150 mammor som kom tillsammans med sina barn. För att kunna vaccinera barnen fick vi mediciner och vaccin från regeringssjukhuset i Lushoto.

Paret återvände till Tanzania som pensionärer år 1996.

– Då fanns det tillräckligt med personal för rådgivningarna, men jag blev tillfrågad om jag kunde starta två kvinnogrupper. Vi höll andakter och kvinnorna fick lära sig att sy, brodera och sticka. Dessa 26 kvinnor har jag kontakt med ännu och i Geta syförening samlar vi en gång i månaden en kollekt till dem, deras barn och 20 föräldralösa barns skolgång. Det är fint med denna kontakt!

Text: Britt-Helen Lindman

Du har ett uppdrag!

Sommarens tvåspråkiga missionsfest i Helsingfors närmar sig. De finlandssvenska värdförsamlingarna Johannes, Petrus och Matteus hälsar alla välkomna till Mässcentret i Böle den 7-9 juni.

Missionsfesten lämpar sig för alla, även för familjer! Ingen förhandsanmälan behövs - det är bara att komma med när man känner för det. På lördagskvällen ordnas en mångkulturell mässa, då vi får ta del av bland annat musik från olika kulturer. På fredagskvällen ordnas en gospelfest med gruppen "Higher Ground". Vi får också lyssna på missionärers berättelser och hälsningar.

Barnen kan hoppa i hoppstolt, lyssna på "Brevduvans berättelse" (Nenne Lappalainen), sjunga med i "Skojiga toner med Sussi & Rebecca" och delta i Nallekyrkan (Maria Sundblom Lindberg). Barnpassning ordnas på fredag och lördag kväll. Det är naturligtvis också fritt fram att delta i programmet på den finska sidan.

Tidigare år har deltagarantalet på svenskt håll varit mellan 400 och 800 personer. I Mässcentret kommer det att finnas särskilda utrymmen för det svenska programmet.

Vill du vara med på ett hörn?

Carre Lönnqvist, koordinator för barn- och ungdomsverksamheten vid Finska Missionssällskapet, säger att det även finns utrymme för frivilligarbete: "Vi behöver bland annat hjälpledare vid barnprogrammen och någon som kan leda festdeltagarna rätt i den stora mässhallen."

Till mässcentret kommer man lättast med spårvagn 7 eller 9, som båda stannar precis utanför ingången till centret, eller med tåg.

Frivilliga medhjälpare kan kontakta Carre Lönnqvist, carre.lonnqvist@finskamissionsallskapet.fi, tfn 020 7127 263.

Text: Ida Strandberg/Joanna Lindén-Montes

>> RÄTTVIS HANDEL

Också Dorothy vill klara sig på sitt eget arbete.

Med en liten vardagshandling ger du en odlare tillräcklig utkomst. Välj rättvisemärkta produkter.

Är din församling redan Rättvis? Läs mer på www.reilukauppa.fi

Faa blev teolog med faddrarnas hjälp

Ueangfah Phoeichanthuek, eller Faa som hon kallas, har gått i skola med stöd av finländska faddrar. Faa kommer från en fattig familj som inte har haft råd att betala hennes utbildning. Tack vare fadderstödet kan Faa titulera sig teologie kandidat den här våren. Just nu arbetar Faa som sekreterare vid kyrkans teologiska seminarium i Bangkok, Thailand. På helgerna hjälper hon till i Immanuel församling i ett av Bangkoks slumområden.

”Jag vet inte hur det skulle ha gått om jag inte hade blivit ett fadderbarn”, säger Faa.

Läs mera om fadderarbetet på www.finskamissionssallskapet.fi/fadderbarn

Foto: Joanna Lindén-Montes

Händelsekalendern

13.5 Missionshistorisk dag vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18, klockan 10-16. Arr. Missionskommittén i Borgå stift och Teologiska fakulteten vid Åbo Akademi.

7-9.6 Missionsfest i Helsingfors mässcentrum med temat ”Du har ett uppdrag”.

23-28.7 Kyrkans Ungdoms sommarläger i Pieksämäki. Finska Missionssällskapets personal medverkar.

27.8-12.9 Kyrktorgen ordnas i Borgå stift. Inspirations- och informationstillfällen för anställda och frivilliga i församlingarna. Materialpresentation och bokförsäljning. Arr. Kyrkans central för det svenska arbetet. Finska Missionssällskapet medverkar.

7.9 Frimärks- och myntauktion vid Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18. Visning klockan 10, auktion klockan 11.

14.9 Morotsmarknad till förmån för missionen på Domkyrkotorget i Åbo.

21.9 Morotsmarknad på Senatstorget i Helsingfors.

Kyrktorgen ordnas enligt följande:

27.8 Närpes och Korsholm prosterier: Malax, kyrkhemmet

28.8 Pedersöre prosteri: Larsmo församlingshem

3.9 Domprosteriet: Lovisa, Valkom kyrka

4.9 Helsingfors och Mellersta Nylands prosterier

5.9 Raseborgs prosteri: Pojo församlingshem

10.9 Åbolands prosteri: Åbo, Aurelia

12.9 Ålands prosteri: Mariehamn, Margaretagården

MORS DAGSKORT

Istället för en gåva på morsdag kan du uppvakta med ett gratulationskort som gör gott! Korten kan beställas utan kostnad. Ring 020-7127 282 eller skicka e-post till fms@finskamissionssallskapet.fi.

När du gratulerar med ett kort kan du betala en valbar summa till ett välgörande ändamål. Du kan ge ett bokpaket, söndagsskolklasser, skor, välling, vaccinationer, lamm eller katastrofhjälp.

FMS kononummer

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Ålandsbanken FI49 6601 0001 0970 21

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman,

tfn 020-7127 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen

Mission

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

skriv MAJA i meddelanderutan

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Insamlingstillstånd:

2020/2012/2695 för 2013-2014, beviljat 27.9.2012 av Polisstyrelsen. 2012/6893 för 2013, beviljat 27.8.2012 av Ålands Landsskapsregering. De insamlade medlen används åren 2013-2015 i Finska Missionssällskapets utrikesarbete.

Risbanker ger invånarna på landsbygden i Kambodja trygghet. Foto: Tomas Ray

Jämn fördelning

Kvinnorna skattar och pekar på mig. Ser lidande ut och visar på sina huvuden. De tycker synd om mig eftersom jag just kommer att sitta i solen. Men jag sitter kvar för om man kommer från Finland mitt i februari är man svältfödd på sol och då vill man sitta i solen för att få lite färg. Men efter en stund blir solen för het och jag får ändå flytta.

Jag befinner mig i en by, som jag inte tror jag kan peka ut på kartan. Den finns någonstans i Kambodjas inre djungler. Ändå finns Finska Missionssällskapet här genom sina samarbetsparter och intervjuar byborna om deras behov och om de verkligen fått del av katastrofhjälpen, att den kommit fram, och inte hamnat på korruperade avvägar. Hur många har lånat ris från risbanken för att kunna få utsäde till att så på åkrarna?

Här ute ser Finska Missionssällskapet genom sina samarbetsparter till att uppfylla alla de krav som den finska staten har för sina utvecklingsbidrag, gällande bland annat jämlikhet, rättvisa, miljökrav och genderfrågor. I Kambodja ser man till att alla får hjälp, även om två män eller två kvinnor lever tillsammans. Det påpekar mannen från sällskapets samarbetsorganisation. Jag är överras-

kad! Så modernt, medvetet hade jag nog inte trott att Finska Missionssällskapet och dess samarbetsorganisationer skulle jobba. Ur ett Helsingforsperspektiv är jag positivt överraskad, för det är sådana saker som är viktiga för oss när vi beslutar vart pengarna skall gå. Principer som fungerar ute i byn, som jag inte kan peka ut på kartan, byn i vilken de saknar latriner, svedjebrukar jorden och byn i vilken bara tre av cirka 200 har besökt närmaste storstad, huvudstaden Phnom Penh.

De har samlats för att titta på oss och vi på dem. Som om vi vore rymdvarelser, blonda i hyn med konstiga kläder. Det är en fattig by, för några år sedan låg den under vatten och folket led brist på allt. Inte konstigt att mänskohandlare slår till i byar som den här. Vem skulle inte gripa en chans att flytta om någon kom och lockade med fabriksarbete eller serveringjobb i någon bar. Jag skulle åtminstone vara ett lätt offer, sträcka upp handen och säga välj mig och bli ett lätt offer för mänskohandlaren. Jag förstår att människor går i fällan!

Fattigdomen är en av grundorsakerna till mänskohandel. Det att tillgångarna inte är jämnt fördelade på vår planet. Vi saknar sol,

de har den. Vi har pengar, de saknar pengar. Nej, tillgångarna är inte rättvist fördelade, liksom ljuset inte är jämnt fördelat.

Det som däremot är jämnt fördelat över vår jord är Guds kärlek, nåd och barmhärtighet. Den känner inga nationella, geografiska eller klimatmässiga gränser. Guds nåd är den samma oavsett om solen flödar, eller snön och vinden viner i knutarna. Det är Guds nåd, kärlek och barmhärtighet som förkunnas när en 16-årig flicka befrias från fångenskapen på en bordell, eller när en nästan utsliten fabriksarbeterska får återvända till sin hemby. Det är Guds nåd, kärlek och barmhärtighet som förkunnas i kyrkan på söndagen bland studenterna vid elevhemmet i Phnom Penh, och samma nåd som finns i risbanken ute i den avlägsna byn. För nåden förkunnas både i ord och handling.

Tomas Ray,
kaplan i Johannes församling

Tomas Ray besökte Kambodja tillsammans med Carita Riitakorpi, diakonissa i Matteus församling, inför årets Utjämningskampanj.

